Καὶ ἓν ἀνέκδοτον διὰ νὰ φινίρωμεν, ἔχον κἄποιαν σχέσιν καὶ μὲ τὸν δοῦλόν σας.

Προχθές, μετὰ καιρόν, συνήντησα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἕνα φίλον μου, πολιτευόμενον, χρεωκοπημένον προπολλοῦ, ἀποτυχόντα εἰς δύο-τρεῖς ἐκλογὰς καὶ ἔκτοτε ἐπιμελῶς τηροῦντα τὸ λάθε βιώσας καὶ οὐδὲν πράττοντα, διότι καὶ οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ.

— Αἴ, τί κάνεις, τί γίνεσαι;.... τοῦ λέγω.

Καὶ ἐκεῖνος, μὲ σοβαρότητα ἀποπεμφθέντος Βίσμαρκ·

- Καιροσκοπῶ!

Καὶ ἐγὼ τότε·

— Δὲ θὰ ἦτον καλλίτερα νὰ κερδοσκοπῇς;...

Καιροσκόπος

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐκ τῶν βραβευθέντων ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ ποιητικῷ διαγωνισμῷ.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Βρῆκα τὴν τύχην μου 'ς τὸ δρόμο·
ἦταν πεντάμορφη κυρὰ
κ' εἶχ' ἕνα κάνιστρο 'ς τὸν ὦμο,
γεμᾶτ' ἀπ' ἄνθη δροσερά.

Μὲ χαμογέλιο μὲ κυττάζει
καὶ μὲ χαρὰ μὲ χαιρετᾷ,
τὸ κάνιστρό της καταιβάζει,
κ' ἕνα λουλούδι μοῦ πετᾷ.

Ὕστερα φεύγει καὶ τὴν χάνω·
μὰ τὸ λουλούδι τἀνθηρὸ
ἀντὶ δροσιὰ 'ς τὰ φύλλ' ἀπάνω,
δάκρυα εἶχ' ἕνα σωρό.

Γ. Πολέμης

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀλήθεια, δίψα τῶν σοφῶν παντοτεινή,
[γιὰ σένα,
τὰ πλήθη δὲν ταράζονται καὶ ζοῦνε ξε-
[νοιασμένα,
καὶ λίγοι βγάζουν μιὰ φωνὴ λαχτάρας:
[φανερώσου!
ἀνέβα ἀπὸ τὰ τάρταρα, κατέβα ἀπὸ τ' ἀ-
[στέρια
ἀλήθεια, ἰδές! γονατιστοὶ ποῦ ἀπλώνου-
[με τὰ χέρια
δὲν ἔχουμε ἄλλον πιὸ βαθὺν καϋμὸν ἀπ'
[τὸν καϋμό σου.

Μᾶς φαίνεται πὼς ἄλλοτε σὲ ξεχασμένη
[χώρα
καθάρια σ' ἀντικρύζαμε, σ' ἐγγίζαμε, καὶ
[τώρα
γιὰ σὲ γυρνῶντας ψάχνουμε 'ς τοῦ κόσμου
[τὸ σκοτάδι
παρόμοια μὲ τὴν Δήμητρα, τὴ θεϊκὴ μη-
[τέρα
ποῦ μαυροφόρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔτρεχε νύχτα
[μέρα
κ' ἐγύρευε τὴν κόρη της κλεμμένη ἀπὸ
[τὸν Ἅδη.

. . . . . .

Ἐσὺ δὲν εἶσαι τὸ ἄγαλμα ποῦ τοῦ τεχνίτ'
[ἡ χάρι
τὸ σκάλισε χεροπιαστὸ σὲ παριανὸ λι-
[θάρι,
κάλλιο εἶσαι σὺ τὸ σύννεφο ποῦ τὸ θωρεῖ
[τὸ 'μάτι
'ς τοῦ ἥλιου τὸ βασίλεμμα χίλιαις θωριαῖς
[ν' ἀλλάζῃ,
κ' εἶν' ἀπὸ ρόδο, μάλαμμα καὶ γιοῦλι καὶ
[τοπάζι,
κ' εἶν' ἄγγελος καὶ δράκοντας καὶ δένδρο
[καὶ παλάτι.

. . . . . .

Ἀλήθεια, δίψα τῶν σοφῶν, ὀνειρευτὴ παρ-
[θένα
ὁποῦ ποτὲ οἱ στενόμυαλοι δὲν λαχταροῦν
[γιὰ σένα,
κι' ὄνειρα ἂν ἔχουν δὲν θωροῦν ἐσένα 'ς τὰ
[ὄνειρά τους,
γιὰ μένα εἶσαι ἡ ὠμμορφιὰ καὶ μόνη αὐ-
[τὴ ποῦ νοιώθω,
καὶ μόνη αὐτὴ ποῦ κυνηγῶ μ' ἕνα αἰώ-
[νιο πόθο
σὲ στίχους αἰθερόπλαστους, νοῦ καὶ καρ-
[διὰ γεμάτους,

Κ. Παλαμᾶς

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Θάλαμος τῆς νεάνιδος. Κλίνη μικρὰ μετὰ μεγάλου κωνωπείου κυανολεύκου. Ἀριστερὰ ἑστία καὶ ἐπ' αὐτῆς ὡρολόγιον. Ἐκεῖθεν τῆς ἑστίας θύρα. Δεξιὰ παράθυρον μετὰ παραπετασμάτων κυανολεύκων κλειστῶν· ἐκεῖθεν δὲ τοῦ παραθύρου μικρὸν γραφεῖον καὶ ἐπ' αὐτοῦ χαρτοφυλάκιον. Πρὸ τοῦ παραθύρου τραπέζιον καὶ ἐπ' αὐτοῦ νυμφικὰ δῶρα. Παρὰ τὴν ἑστίαν δύο καθίσματα ἀντιμέτωπα καὶ ἐπ' αὐτῶν ἁπλωμένη νυμφικὴ ἐσθῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος στέφανος ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας.

Πρόσωπον τοῦ μονολόγου

ΕΚΕΙΝΗ

(Εἰσέρχεται ζωηρῶς, κρατοῦσα λυχνίαν, πρὶν δὲ κλείσῃ τὴν θύραν στρέφεται πρὸς τὰ παρασκήνια καὶ ὁμιλεῖ).

Μάλιστα, μητέρα, θὰ πλαγιάσω τώρα εὐθύς... εὐθύς... εὐθύς, μείνετε ἥσυχη... καὶ θὰ κοιμηθῶ... θὰ κοιμηθῶ! Καλὴν νύκτα, μητερίτσα μου, καὶ αὔριον μὲ τὸ καλόν. (Ἀποστέλλει ἀσπασμόν, κλείει τὴν θύραν καὶ ἵσταται ἀκίνητος). Νὰ πλαγιάσω, νὰ κοιμηθῶ (πλησιάζει εἰς τὴν κλίνην καὶ ἀποθέτει τὴν λυχνίαν ἐπὶ μικροῦ τραπεζίου). Νὰ πλαγιάσω, ἔστω, ἀλλὰ νὰ κοιμηθῶ, δὲν ἐγγυῶμαι. (Στενάζει). Αὔριον! αὔριον ὑπανδρεύομαι τὸν κύριον (μετὰ πλείονος οἰκειότητος) Νῖκον, τὸν μνηστῆρά μου.

Ποῦ νὰ το φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἐγὼ αὔριον θὰ εἶμαι νύμφη! Τί μεταβολὴ πραγμάτων! Θὰ ἔχω ἄνδρα· παράξενον! ἕνα κύριον ὁ ὁποῖος θὰ με λέγῃ γυναῖκά του καὶ θὰ μου ὁμιλῇ ἐνικῶς, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ του ὁμιλῶ ἐνικῶς. Ὦ καὶ πὼς θὰ το καταφέρω! Τώρα τοῦ λέγω κύριε καὶ αὐτός μου λέγει δεσποινίς. Ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Μαρίκα μετὰ ἕνδεκα ἡμέρας τοῦ εἶπε "σύ", καὶ ὅμως δὲν εἶνε καμμία δειλή... πάντοτε εἰς τὸ σχολεῖον ἐδραβεύετο εἰς τὴν γυμναστικήν.

Τώρα θὰ με λέγουν κυρίαν, ὅπως καὶ τὴν μητέρα. Ὦ πὼς μ' ἀρέσει! μόνον νὰ το συλλογίζωμαι κοκκινίζω ἀπὸ τὴν χαράν μου. (Ὑποκλίνεται). Κυρία. Τὸν πρῶτον φάκελον, τὸν ὁποῖον θὰ λάβω μὲ τὴν ἐπιγραφήν: Πρὸς τὴν κυρίαν... θὰ τον φυλάξω εἰς ἀνάμνησιν. (Διορθώνει τὸ φῶς τῆς λαχνίας). Μὰ τί ἔχει τὸ φῶς; δὲν φέγγει. (Λαμβάνει ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου δίπτυχον μεγάλην ἐπιστολήν). Ἐπῆρα κρυφὰ ἐν προσκλητήριον τοῦ γάμου. (Ἀναγινώσκει). "Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία *** λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ καλέσωσιν ὑμᾶς εἰς τοὺς γάμους τῆς δεσποινίδος..." Δεσποινίδος... εὐτυχῶς αὔριον τέλος πάντων παίρνει τέλος καὶ αὐτὸ τὸ δεσποινίς. (Ἐξάγει ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τεμάχιον χαρτίου καὶ βλέπουσα αὐτὸ γελᾷ). Νὰ καὶ τὸ περίφημον πρόβλημά μου, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν κατώρθωσα νὰ λύσω. Ἤμεθα δεκαοκτὼ μαθήτριαι εἰς τὴν τάξιν καὶ ἐγὼ ἤμην ἡ δεκάτη ὀγδόη. Καὶ τί δὲν ἤκουσα ἀπὸ τὴν διδασκάλισσαν καὶ τὰς συμμαθητρίας μου! (Ἀναγινώσκει): Ὑλοτόμος κόπτει 1 δένδρον εἰς 2 ἡμέρας· πόσα δένδρα θὰ κόψωσιν 620 ὑλοτόμοι εἰς 33 ἡμέρας;" Μοῦ το ἐξήγησαν ὅτι εἶνε εὐκολώτατον καὶ ἁπλούστατον... ἀλλὰ τὰ μαθηματικὰ ἐγὼ τὰ εἶχα κουμπάρον. Καὶ μάλιστα τὸ εἶπα εἰς τὸν ἄν.... ἄνδρα μου· εἰμπορῶ πολὺ καλὰ νὰ τον εἰπῶ ἄνδρα μου, ἀφ' οὗ αὔριον θὰ εἶνε, καὶ ἔπειτα τώρα εἶμαι μόνη μου ἐδῶ, ψυχὴ δὲν μ' ἀκούει. Τοῦ εἶπα λοιπόν: "Σεῖς θὰ κρατῆτε τοὺς λογαριασμούς, διότι ἐγὼ δὲν θὰ τα καταφέρω.

(Βλέπουσα τὸ νυμφικόν). Τώρα θὰ φορέσω πρώτην φορὰν ὁλόλευκον φόρεμα χωρὶς ταινίας χρωματιστάς. Μοῦ πηγαίνει ἐξαίσια. Ἂν καὶ ἡ κυρία Ἰουλία ἐπιμένει ὅτι πηγαίνει καλλίτερα 'ς τὲς μελαχροινές.. διότι ἡ κυρία εἶνε μελαχροινή... Νὰ καὶ ἡ ἀνθοδέσμη μου καὶ τὰ στέφανα. (Κρατεῖ τὸν στέφανον ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της). Λαμπρά!... καθὼς εἶμαι ξανθή, μοῦ πηγαίνει θαυμάσια. Ἀλλὰ διατί τάχα αἱ νύμφαι φοροῦν ἄνθος πορτοκαλλέας; Τέλος πάντων εἶνε ἔθιμον... Ἄχ! τί ἔχει πάλιν αὐτὸ τὸ εὐλογημένον τὸ φῶς κάμνει καύτραν! (Τὸ ὡρολόγιον σημαίνει ἅπαξ) Ἀ! τρεῖς ἥμισυ, εἶνε δυνατόν; Ναί!... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὡμιλήσαμεν ἀρκετὴν ὥραν μὲ τὴν μητέρα καὶ ἐχωρίσθημεν ἀργά· ἦτο μία ὅταν ἦλθα ἐδῶ. Ὥστε δύο ἥμισυ ὥρας κάθημαι καὶ φλυαρῶ, χωρὶς νὰ καταλάβω πὼς ἐπέρασεν ἡ ὥρα. Πρέπει καὶ νὰ πλαγιάσω, καὶ γρήγορα γρήγορα.

Δέν μου φαίνεται τώρα παράξενο διατί τὸ φῶς... (Διορθώνει τὴν λυχνίαν). Καϊμένη λάμπα μου, θά σ' ἀφήσω... Μὰ δὲν εἰξεύρω ἀπόψε πὼς μου φαίνεται τὸ δωμάτιόν μου, τὰ ἔπιπλά μου, τὰ πάντα... τὰ βλέπω καί μ' ἔρχεται νὰ κλαύσω, μοῦ φαίνονται πλέον ὡς ἀναμνήσεις). (Μακρὰ σιωπή.) Ἀλλὰ δὲν πλαγιάζω καὶ κομμάτι; τί θὰ εἰπῇ ἡ μητέρα ἂν με ἰδῇ ἀγρυπνισμένην. (Ἐκδάλλει τὴν ζώνην της) Σὰν νὰ ἔχω πυρετόν... εἶμαι ὅλη ἀνησυχία. Ἄχ! καὶ νὰ ἦτο ἐδῶ ἡ μητέρα νά μου ἔλεγε τίποτε, θὰ ἔδιδεν ὀλίγον ὁ νοῦς μου. Ἀλλὰ τώρα κοιμᾶται... ἆρά